

URLUMA

Era asko daude mendiaz gozatzeko, batzuek korrika egiten dute, beste batzuk bizikletan ibiltzen dira, askok online miresten dute inguru... nik ordea, margotuz jasotzen dut paper batean mendiak eskaintzen didan edertasuna. Baina, mendian margotzea ez da nire kontu bakarririk, a spalditik mendizale askok erabili izan duten teknika da, baik rokisak egiteko, zein argazki batek jasozakeen unea modu pertsonalago batean bizi eta irudikat zeko. Hori baita margoa: bizitzaren ari garena sentimenduz beti eta irudikatzea eta jasotzea.

Maiatz galdetzen didate nola lortzen dudan horrela margotzea, non ikasidudan, zer behar den horrelako marrazkiak egiteko. Nik egiten dudana, zuk, harik... edonork egin dezakeen arren, zeure sortzaila ibilbidea gaur bertan hasi dezakezun arren, nireak pasa ditu da goeneko kapitulu batzuk.

Ume-u metatik sartu ziguten gurasoek mendizaletasun harra hiru neba-areboi. Astebu berro ezagutzen genuen Euskal Herriko tontor edo txoko berriren bat, eta irudi haiek guran utzitako aztarna ez da sekula lausotu. Garai hartan ere ez nuen arkatza atzamar arteetik urrunegi izango, eta astiro-astiro marrazkiak nire bizitzaren oinarri izaten hasi ziren. Mendizalea

TESTU ETA IRUDIAK

Eñaut Aizteagaena
Bravo
(Iurreta, 1988)

kurretako Zaldai Neri dit al-
delo kidea. Umetatik goza-
tu izan du mendiaz Euskal
Herri osan nahiz Pirinioetan,
oinoz, eskalazten edo
pintalaz eskuan hartuta.

[@urluma](#)

afizioz eta marrazkilaria ofizioz, beraz, denbora kontua baino ez zen izan biek bat egitea.

Euskal Herriko Unibertsitateko Leicaiko kampu-
sean Arte Ederretan lizentziatu ondoren, eta
apur batez beste lan batzuetan aritu arren, laster
susartu nintzen! Ez da bereziki erraza marrazki-
laria autonomo gisa soldata du in bat lortzea, bai-
na, hor ere, gustuko aldapan nekerik ez! Arkatza
erabiltzen edo olio pinturaz margotzen ohiuago
nengoen garai batean, eta, profesionalizazioak
digitalizazioa ekarri zuen nolabait. Hala ere, beti
mantendu ditut eskuak paperetik hurbil eta mar-
goz zikinduta. Akwarela teknikak trundituta nin-
duen, baina ez da ikasteko teknika errazena, eta

Argazkiak: Eñaut Aizteagaena Bravo

Leunganen margotzen. NAJARRAIZA ATUTXA

denboraldi batez nire gogoaren ganbaran geratu zen, urte batzuk beranduago, akuarela kubatzxo bat mendiko motxila batean lehenbizikoz sartu nuen arte.

Mendizaletasunak bilakaera izan du azken urteetan, mendi lasterketak, ibilaldi laburrak, luzeagoak, eskaladaren gorakada... eta niri bide berriak probatzeko gogoa piztu zitzaidan. Bidez gozatzeko denbora hartu eta Urluma sortu zen: mendian akuarelez margotzen aritzeko afizioa

Nepalera egindako bidaiak batean izan zen. Annapurna mendia inguruko trekking bat egitera gindozan eta ederra iruditzen zitzaidan mendian margotzen aritzea. Kontuak kontu, nekeak jota ez nuen kutxa hura ibilaldi guztian zabaldu. Urte gutxi batzuen buruan estreinatu nintzen, mendian margotzen hasi nintzen.

Mendizaletasunak bilakaera izan du azken urteetan, mendi lasterketak, ibilaldi laburrak, luzeagoak, eskaladaren gorakada... eta niri bide berriak probatzeko gogoa piztu zitzaidan, edo horretarako aukerarik ez zegoenean, ohiko bideetan ibiltzekoa, baina ohiz kanpoko begirada batez. Gailurraren aitzakian, bidez gozatzeko denbora hartu eta Urluma sortu zen: mendian akuarelez margotzen aritzeko afizioa.

Sare sozialetan kuxkuxeatzen nengibila, "Alicia Aradilla" (@a.aradilla) akuarelistaren kontua topatu eta jarraitzen hasi nintzen. Zer material erabili, nola antolatu, nola margotu...

Gauza asko ikasi nituen kontu hori jarraituz, baina, mendian margotzea ez da edozein herriko parke batean eserita margotzea, eta hori nire kabuz deskubritu behar izan nuen: motxilan zer material sartu, pisua neurtu, denbora kalkulatzeko ikasi eta inguru menea kalterik egin gabe erabilitako material guztia nola jaso... Ikasketa prozesu ederra izan da.

Nepalera eramandako akuarela kutxa laster aldatu nuen, adibidez. Metalezko bat eskuratu nuen, aurrekoa plastikozkoa zelako eta ibiltzen naizen inguruetan, harri artean kolpatuta apurtu egin daitekeelako. Ur zikinarentzako botila huts bat eraman beharra nuela Alicia Gomar (@alicia-gomar.art) akuarelistaren bideo batean ikasi nuen. Logikoa izan daitekeen arren, detaile garrantzitsua iruditu zitzaidan, ingurumena ez kutsatzeko. Errepasatzerakoan zer

Ansabere eta Acherito

© Alicia

Midi d'Ossau Lacs de Ajousak. EŦAUTAIARTZAGUENA BRAVO

errotuladore erabili Mikel Berrojalbiz (@mikelberrojalbiz) Zomatzako artista, arte-irakasle eta lankidearekin izandako elkarrizketa batetatik ondorioztatu nuen. Horrela, behin lehortuta, urak zimborratzen ez dituen errotuladoreak hautatu nituen.

Pintzelan hautaketak ere izan zuen bere misterioa. Hasiera batean, ur depositudun pintzelak erabiltzen hasi nintzen, eta guztiz alboratu ez badituz ere, azken aldian ohiko pintzelekin erosoago aritzen naiz. Pintzel horiekin aritzeko, baina, urarentzako ontzi bat eraman beharra nuen, eta edalontzi tolesgarri bat erosi behar izan nuen. Paperari buruz zer esan. Koademoak erabiltzen hasi nintzen, baina erakusketa baterako nire lan originalak eskatu zizkidatenean beste zer bait pentsatu behar nuela erabaki nuen, eta paper solteetan margotzen hasi nintzen.

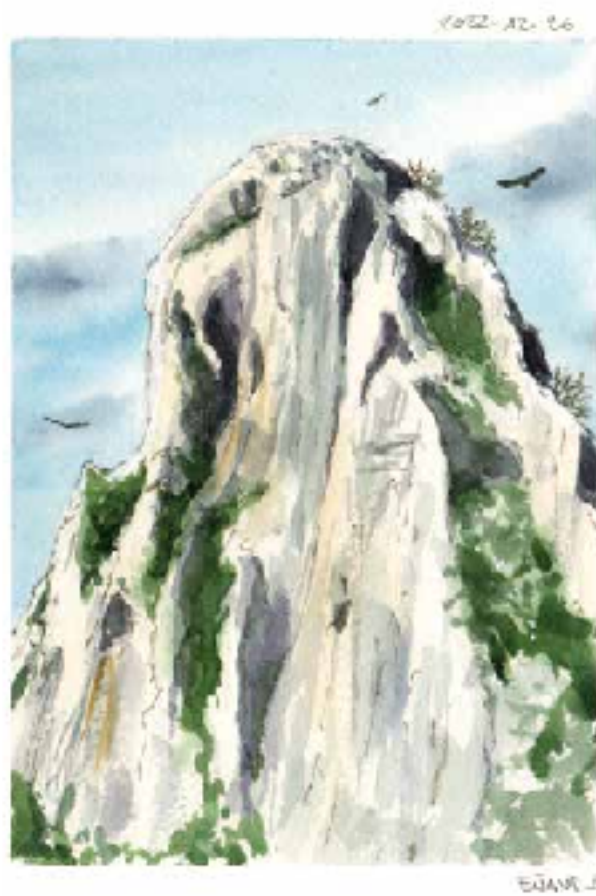
Sarritan galdetu izan didate zergatik erabiltzen ditudan akuarelak, izan ere, errazagoa litzateke teknika lehorren bat erabiltzea: koloretako arkatzak, errotuladoreak... Nik uste gustu pertsonalen arabera dala, baina, akuarelak badu berezkoa den naturaltasuna. Ura da teknika horren elementu nagusia eta haren portaera ulertu dezakegun arren, ez dago

erabat zuzentzerik, eta ez didazue esango ezazugami horrek naturarekin eta mendiarekin guztiz bat egiten ez duenik! Mendian gertatu daitekeena ulertu dezakegu, baina sekula ez dugu hura menderatzerik izango, ezta nahi ere. Horretaz gain, akuarelak berehalakotasuna eskatzen du, eta ibilaldiaren denbora ez luzatzen laguntzen dit.

Motxilan jatekoa, ura, arropa eta akuarelen materiala hartuta ateratzen naiz mendira. Batzuetan bakarrik, eta posible denean lagunartean. Guztiek ez dute ni itxaroteko pazientziarik izaten, ordea, eta bikote idearekin edo gurasoekin noanean bakarrik hartzen dut mendian margotzeko beta. Behin menditontora heldutakoan, edo ibilaldiaren iraupena aurreikusita dugunean, inguruko egi galdetu eta margotzeko leku ederrak bat aurkitzen saiatzen naiz. Orduan izaten dira zailtasunak: margotzeko gerizperik ez, eserita egoteko toki egokirik ere ez, komposizioa nahi rukoen angelutik behatzeko aukerarik ez... baina materiala atera, marrazten hasi eta ordubete eskasen buruan izan ohi dut marrazkia bukatuta. Zain egon direnei eskerrak eman eta ibilaldiarekin jarraitzen dugu.

Abentura hau hasi besterik ez da egin, eta marrazkilari moduan ikasten jarraituko dut beti, mendizale moduan ere ikasten jarraituko dudana bezala

Mugarra eta

EJANEA

Lac de Lhurs. NAHARRA DA ATUTXA

Bestelako konpainiak ere izan ditut noizbehinka. Bikotes-
rekin Aitzkorriko gurutzean geundela, handik dagoen ikuspe-
gia margotzen nengibela, ahuntz talde bat hurbildu zitzaigun,
hainbeste hurbildu ziren, ia pintzelak jan zituztela. Anxume
bihurri bat bereziki egoskortsu zen, gure ondo ondoan bazkatu
nahi zuen. Murgil menditik Herriko margotu nuenen zaldiak
izan ziren motxilan mutur asartzeraino gerturatu zirenak. Bi-
sita bereziak inondik ere. Azken batean, mendian lasai zaudela
ingurura behatzesak horie ere badakar, hainbat toki zein bizidun
ezagutzes. Mendizale bat baino gehiagorekin topo egin eta
elkarriketa xelebreen lekuko ere izan naiz. Kurutzeta mendi-
ko tontorrean bikote bat lur etaiko Zaldai Mendi Taldean urte-
ro antolatzen dugun mendi eronkarako argazkia ateratzen
zebilen, antolatzaileetako bat alboan zutela ohartu ere egin
gabe. Neure burua pozarren eskaini nien argazkia ateratzeko,
eta mendiaz gozatzen jarraitzeko animatu nituen. Bisaurineko
gailurrean, akuarela lan bat erosi nahi izan zidan euskaldun
batek, eta Senda de Camille ibilbidea bakarrik hasi nuen arren,
akuarelen aitzakian bidean gelditu ziren mendizale batzuekin
topo egin eta taldekoan amaitu genuen bides.

Mendian pasatzen dudan denbora tartea lu zatzeak, gai-
nera, zuhurrago ibiltzen erakutsi dit. Ekaitzek, momentuz,
sekula harrapatu ez nauten arren, temperatura hotzek nahiz
beroek asko baldintzatu izan didate lana. Negua heldu ze-
nean, eskularru batzuk erosi beharra nuela erabaki nuen, eta
berokia nahiz txanoa jantzita margotzen dut. Udan berri-
z, eguzki galdatan, krema babesgarria, bisera eta betaurre-
koen erabilera eskertu izan dut. Esan liteke, beraz, mendian,
dinamizko irakaspenak gogoratzeko guztiz baliagarriak izan
zaizkidalako akuarelak.

Abentura hau hasi besterik ez da egin, eta marrazkilar-
i moduan ikasten jarraituko dut beti, mendizale moduan ere
ikasten jarraituko dudun bezala. Ikasketa prozesu horretan,
aurkikuntza ezin hobekak izan dira Eli Azurmendiaren (@azur-
mendieli) eskalada krokisen akuarela ikusgarriak edo Ane
Garmendiaren (@ane.garal) lanak, esaterako. Argi dago na-
turak gure osasunari mesede egiten diola, baina, sormenak
eskaintzen dizkigun onurez ere gehixsago jabetu beharko
genuke. Nahi duguna berehala lortzen ohitu egia gaudela
iruditzen zait maiz, baina, mendi gailur bat izan nahiz sor-
kuntza lan bat izan, lortutakoan ohartzeko gara bidea dela
politena. Eta ederrena, bide luzea dugula oraindik aurrean.

Auhmendak Aboditik. EFAUT AARTZAGUENA BRAVO

